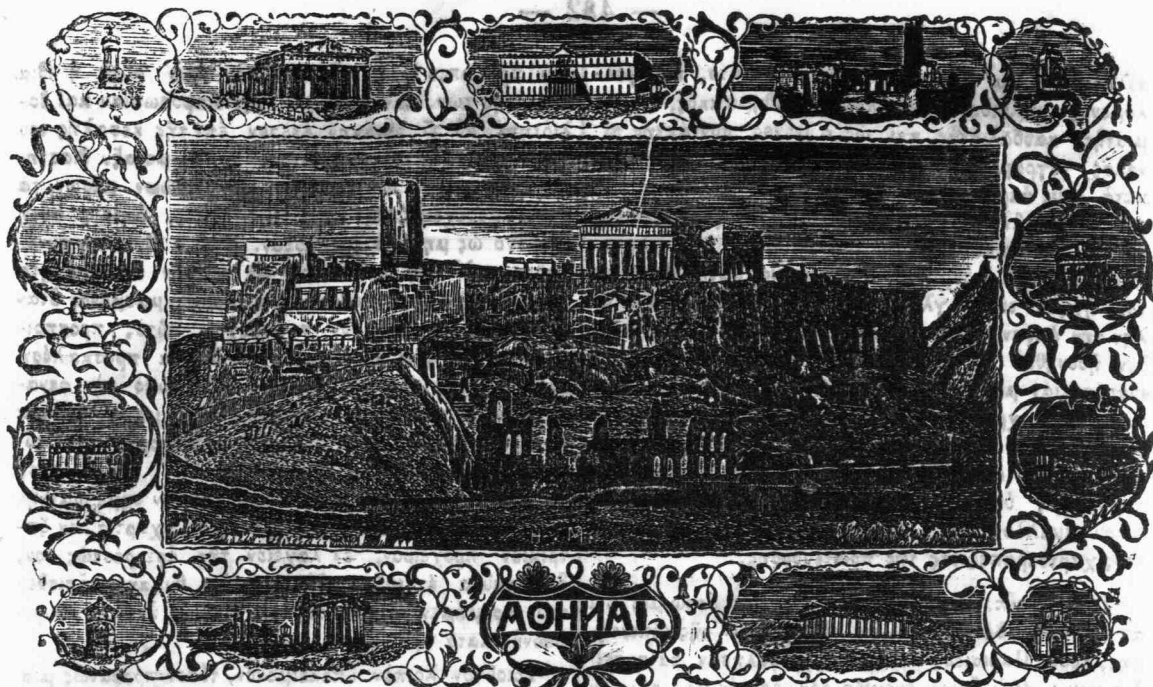

Η ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλ. 117.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1852.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 113

ΗΤΟΙ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ.

—ο—

(Συνέχεια Ἰδε ἀριθ 116.)

ΚΕΦ. Δον.

Πᾶς τις γνωρίζων τῆς μεγάλης αὐτῆς πρωτευούσης τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, θέλει πιστεύει εὐκόλως ὅτι τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφικεῖν μας ὁ πρόδομός μας ἐγέμισεν ἀπὸ παντὸς εἶδους τεχνίτας, δηλαδὴ ῥάπτας, ὑποδηματοποιούς, ὀδοντιστάς, ἐκφυζωτάς τύλων, ὄλους πρωτίστους εἰς τὰ ἔργα τιν λεγομένους, καὶ ἐφωδιασμένους μὲ διπλώματα ἐφευρέσεως, ἰδίους δὲ αὐτῶν πανηγυριστάς, εἰ ὅποιοι ἐγέμισαν τὰ θυλάκια τοῦ ὑπνέτου μου ἀπὸ τὰ προγράμματά των.

Τὶ δυστυχία! ἔλεγεν ὁ ὀδοντιστὴς Κύριος Μιμὸς, βλέπων τοὺς ὥραίους ὀδόντας μας, οὐδὲ ἓνα ὀδόντα

ἔχω νὰ βάλλω, ὀλιγώτερον ἀκόμη νὰ ἐκρῖνῶσω, καὶ μολοντοῦτο δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς σοφὰς ῥήσεις του. Κατ' αὐτὸν, ἡ φύσις ἦτον ἀτελεστάτη ὡς πρὸς τὴν τέχνην του· εἰ τεχνικοὶ ὀδόντες του, αἱ ἀκέραιαι ὀδοντοστοιχίαι τοῦ ἀντίχον καθ' ὧν τοῦ χρόνου τῶν ἐπηρεῶν. Ἐπέμενε δὲ νὰ μᾶς πείσῃ, μὲ γελοιῶδη κομπασμὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἤθελεν εἶσθαι εὐτυχέστερος ἂν, εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ἐλάμβανε τὰς ὀδοντοστοιχίας του ἀπὸ τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἰδιότροπον φύσιν, ἡ ὅποια ἀνταλλάσσει τὸ χάρισμά της μὲ πολλοὺς πόνους καὶ δάκρυα· διὰ νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ δὲ περισσότερον μᾶς παρουσίασε μίαν κεφαλὴν ἀπὸ κηρὸν, ἥ τις διὰ μυστικοῦ μηχανισμοῦ ἐξετέλει τὸ φυσιολογικὸν ἔργον τῆς μασήσεως· ἡ Ἐλίξ μάλιστα προσέφερεν εἰς τὸ στόμα τῆς κεφαλῆς μερικὰ ζαχαρωτά, τὰ ὅποια ἐντελῶς ἐμασῆθησαν· διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν τὸν θαυμαστοποιὸν μαζὶ παρακαλέσαμεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἐπισκεψὴν μας μετὰ τριάκοντα ἔτη, ὅτε ἡ ὑπηρεσία του πιθανῶς θὰ μᾶς ἦτον ἀναγκαία καὶ πολὺτιμος.

Παραπλήσια αὐτῶν ἠκούσαμεν καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων ἀγυρτῶν καὶ εἰμεθα ἑτοιμοὶ νὰ τοὺς ἀπολύτωμεν ὄλους ὁμοῦ, ὅταν ἀποσπασθεῖς ἐκ τοῦ

συλλόγου εἰς, μ' ἐπλησίασε μέ σοβαρότητα, ἀναγγελλόμενος χημικός, ἐντομολόγος, μαθηματικός, ἀλχημιστής, καββαλιστής, καὶ ὡς ὁ μόνος συντάκτης πινυκὸς γεγραμμένου διὰ συμπιεστικῆς μελάνης καὶ κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους κανόνας τῆς Ἀλγέδρης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐν μόνον βλέμμα ἀν ῥῖψι χαρτοπαίκτης δύναται νὰ ἐκκενώσῃ τὰ ταμίαι ὧλων τῶν χαρτοπαικτικῶν τοῦ κόσμου. Ἡ τελευταία αὕτη ἀγγελία τοῦ ἤχησε τόσον γλυκὰ εἰς τὰ ὠτά μου, ὥστε μ' ὅλην τὴν ἐμφανισθεῖσαν δυσἀρέσκειαν τῆς Ἐλίζας μου, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴν ἀποδείξω διὰ μειδιάματος τὴν εὐαρέσκειάν μου πρὸς τὸν σοφὸν μου ἄνθρωπον, ἐπισύρας ταυτοχρόνως τὴν ζηλοτυπίαν τῶν λοιπῶν τεχνιτῶν, τοὺς ὁποίους ἀπέλυσα ἀμέσως, διὰ νὰ δοθῇ ψυχὴ τὴ καὶ σώματι εἰς τὸν σοφὸν τῆς χαρτοφορίας νομοθέτην, ὑπὲρ τὴν διεύθυνσιν καὶ προστασίαν τοῦ ὁποίου ἐμελλον ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταστρέψω ὅλους τοὺς χαρτοτραπεζίτας τῆς πρωτεύουσας.

Τότε δὲ εἶπον ἐν ἐμαυτῷ· « ἀνάθεμα ἔστω μοι ὅτι ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἔτρεξα εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐπιστήμης, τοὺς Παρισίους! κατὰ τί μ' ὠφέλησαν τὰ ταξεῖ διὰ μου; ἐγὼ ὅστις ἐνόμιζα τὸν ἑαυτὸν μου τέλειον χαρτοπαίκτην καὶ τὰ μυστήρια ἅπαντα μεμνημένον, εὐρίσκομαι μὲν μόλις μαθητὴς ἀρχάριος! » Εὐχαρίστησα μ' ὅλα ταῦτα τὴν τύχην, ἥτις, ἀν καὶ ἀργά, μ' ἀποζημίωσεν ὅμως διὰ τῆς ἀποστολῆς τοιοῦτου σοφοῦ καθηγητοῦ, καθόχου ὅλης τῆς ἐπιστήμης τῆς χαρτοπαίκτης, μὴ μεταχειριζομένου, δὲ αὐτὴν πρὸς ἱδίων συμφέρον, διὰ τὸν μόνον λόγον, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἤθελε κατὰ πρῶτον τὸν φυλακίσει ἐξέπαντος ὡς μάντιν ἢ μάγον, καὶ ἐπὶ τέλους ἤθελε τὸν παιδεύσει, ὅπως τὸ ἐν Μαδρίτι Ἰερὸν δικαστήριον ἐπαίδευε τοὺς Ἑβραίους.

Πρὸς τὴν σοφίαν τῆς χαρτοπαίκτης ἤμωνα καὶ ἄλλα ἀκόμη προτερήματα ὁ σπάνιος αὗτος ἄνθρωπος ἦτον ὁ πανταχοῦ παρών καὶ τὰ πάντα γινώσκων ἐν τοῖς Παρισίοις. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ μάς ὑποχρεώσῃ ἐπιφορτισόμενος τὴν ἐνοικίαν θεωρεῖων εἰς διάφορα θέατρα, καθὼς καὶ ἄλλου καταλληλοτέρου παλατιοῦ ἀναλόγου τῆς ἀξιοπρεπείας μας· ἀπήτησε πρὸς τοὺς τοὺς νὰ γενῇ ὁ ὁδηγὸς μου πρὸς ἐπισκεψὶν τῶν Παρισίων καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, πρὸς τὰς ὁποίας εἶχον συστατικὰς ἐπιστολάς παρὰ τῶν ἡμετέρων ὡς καὶ αὐτὴν τῶν ἐπιπλῶν, ἀμαζῶν καὶ ἱππῶν τὴν περιμήθειαν δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ εἰς ἄλλον. Τοσοῦτον ἦτο ὑποχρεωτικὸς ὁ ἄνθρωπος! καὶ τὰ πάντα ἐξετέλει μὲ θαυμασίαν ἀκρίβειαν. Ὁ μόνος δὲ σκοπὸς του, ἐπανελαμβάνει κατὰ κόρον, ἦτον τὸ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς νεοερχομένους εἰς Παρισίους, διὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πονηρῶν προζενητῶν, ἐτοιμῶν πάντοτε νὰ γυμνῶνσι τοὺς ἀπειροὺς περιηγητάς. Νομίζω λοιπὸν πρῶτον ἐκ προοιμίου νὰ περιγράψω τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, κατασταθέντος ἐπὶ τέλους κυρίου ὁργάνου τῆς τραγικῆς καταστροφῆς μου.

Βυριδιωνῆς τὸ ὄνομα, τεσσαρακοντούτης τὴν ἡλικίαν, Ἰταλὸς τὸ γένος, εἶχε τοὺς δακτύλους ἀσάρκους καὶ λίαν εὐλυσίτους, ἦτο δὲ ἰσχνὸς μέχρι μαρσμοῦ· ἡγάπα νὰ ἐνδύεται κατὰμαυρα, καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο παρίστανε τὴν ὀστεολογικὴν συναρμολογίαν του, ὡς φάντασμα ἐξ ἄδου. Δεξιὸς εἶχε ἀληθῶς

τοῦ προσώπου τοὺς χαρακτηρισμοὺς, ἀλλ' αὕτη ἡ ἰδίᾳ λεπτότης τῶν κατεμαρτύρει τὴν διπροσωπίαν καὶ δολιότητα αὐτοῦ· φερόμενην ἔφεραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πολὺ πλατυτέραν τοῦ δέοντος, τὸ δὲ μεταξὺ διάστημα ἐχρησίμευεν ὡς κρυψίων τῶν ἀθῶων μέσων, τὰ ὅποια μετεχειρίζετο κατὰ τῆς τύχης, ὁσάκις αὕτη ἐφαινότο ὡς μητρυιὰ πρὸς αὐτόν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν συνέλαβον πολλὰκις κρύπτοντά με πολλὴν ἐπιδεξιότητα χαρτοπαίγνια καὶ κύβους. Ὅλα προητοίμασμένα ὅταν δὲ τὰ χαρτὰ δὲν τὸν συνέτρεχον, αὐτὸς προσποιούμενος ὅτι ζυεῖ τὰ μέτωπόν του διὰ νὰ προκαλέσῃ συλλογισμοὺς εὐτυχεῖς, εὕρισκε τῶντι ὑπὸ τὴν φερόμενην του ἐν παιγνιδίον χαρτῶν προητοίμασμένων, καὶ δι' αὐτοὺς ἐνικούσε πάντοτε τὴν καταδρομὴν τῆς τύχης. Ἦτον ἐξαιρετικὸς σφαιριστής, ἀλλ' ἔφερε πρὸς τοῦτο πάντοτε ἰδίαν ράβδον ἀπὸ ἐδαίνου σημειωμένην μὲ τὰ σύμβολά του· σημειωματολόγος, χαρτὰ, ἐν ζατρίκιον πρόχειρον, ἐν λαχείον τῆς ἐφευρέσεώς του, ὅλα ταῦτα ἐγέμιζαν δύο μεγάλα θυλακία ὀπισθεν τοῦ κρεμάμενου. Τοιοῦτος ἐν συνόψει ἦτον ὁ Βυριδιωνῆς κατὰ γράμμα.

Τοιοῦτον λοιπὸν ὑποκείμενον, τόσον προφανῶς μισῶν, ἔπρεπε νὰ ἀποκατασταθῇ ἐντὸς τῆς οἰκίας μου καὶ νὰ ἰσχύῃ παρ' ἐμοὶ ὅσον ὁ Γαλθερῶν, παρὰ τῷ Δουκὶ τῆς Λάρνου; . . καὶ διατὶ ὅχι, ἀρῶν τὸ πάθος τῆς χαρτοφορίας μὲ κατετύφλωνεν! ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος αὗτος, ἐπίβουλος καὶ γλίσχρος ἤξευρε νὰ ἐρπεται ὡς ἡ κάμπη ἐπὶ τῶν δένδρων, συνδεθείς δὲ καὶ μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου μου ἀκριβέστατα, ὁσάκις ἐγὼ, κατὰ τινὰς στιγμὰς ὀρθῶς διαλογιζόμενος, ἀπεφάσιζα νὰ τὸν ἀπομακρύνω, αὐτὸς ὁ παρσίτος σκύληξ διὰ διαφόρων ἐλιγμῶν ἐπηνήρχετο ἀνεπαίσθητος κύριος τοῦ πεδίου. Τότε δὲ ἡ Ἐλίζα μου, φανερά καὶ ἀνεῦ προσηγορίας οὐδεμιᾶς, μοὶ ἐδείκνυε τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφὴν τῆς κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσεν ὡς κατὰβλῶν κατεργάρεν, λίαν ἐπίφοβον ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου. καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐπὶ τοῦ ὅλου οἴκου μου.

Τὰς ὁρμὰς τῆς συζύγου μου παρατηρήσεις καὶ ἐγὼ ἐνέκρινα, ἀρῶν μάλιστα ὁ τεράστιος αὗτος ἄνθρωπος διὰ τῶν ἐπισκεψέων του ἀκριδῶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, εἶχε καταστήσει παντοτεινὸν τὸ τραβλὶόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης μας. Ἀλλὰ τὸ προεῖπον ὁ Βυριδιωνῆς μόνος ἤξευρε νὰ κολακεύῃ τὸ ἀδάμαστον πάθος μου κατ' ἐμὲ αὐτὸς ἦτον ὁ φοινῆς τῶν χαρτοφῶρων. Ὁ τρόμος, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεεν εἰς τὰ χαρτοφορεῖα, μ' ἔκαμνε νὰ τὸν θεωρῶ μὲ ἱερὸν ἐξῆς· εἰς τινὰ μάλιστα τοιαύτης φύσεως καταστήματα ἡ εἰσδοξὸς τοῦ ἦτον ὅλης ἀπηγορευμένη, ὡς ἐπικινδύνου δὴθεν ἀξιώτητος, ἀλλ' ἐννόητα ἀργότερα, ὅτι ἦτον ὡς ἐκ τῆς μεγάλης κατεργαρίας του. Ἐν τούτοις εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ συνδέσμου μου μετ' αὐτοῦ ἐλάβον ἀποδείξεις τῆς συστηματικῆς ἐκάνθητός του, κερδίσας σημαντικὰς ποσότητας ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του, ὥστε δὲν ἐδίστασα νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ τακτοποιήσῃ κανονικῶς τὴν τέχνην τῆς χαρτοφορίας, τὴν ὁποίαν μετηρχόμην ἕως τῆς ὥρας ἐκείνης, σειρόμενος ἀπὸ μόνην τοῦ πάθους τὴν ὁρμὴν ἐνῷ αὐτὸς ἐφαίνετο ὅτι ἐπροφύλαττεν ἐν τέκνῳ οἰκογενείας ἀπὸ τὸν ὀλεθρὸν του, τῷ ἐδίδασκε νὰ ἐμπήγῃ μόνον τὸν εἰς τὸ στήθος του τὸ ξίφος συμ-

εἰς τὴν μετὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς κανόνας τοῦ περὶ χαρτοπορίας. Οἱ ἀριθμητικοὶ ὑπολογισμοὶ τοῦ ἦσαν ἡ γλυκυτέρα ἐνασχόλησις τοῦ, τοὺς ὁποίους θελήσας νὰ διδασκῶ καὶ ἐγὼ εἰς τινὰς μετ' αὐτοῦ συνεδρίασεις, καὶ προσπαθῶν ὡς ἐκεῖνος, νὰ σταματήσω τὸ αἵμα τὰβολον τοῦ χαρτίου, ἔχανα πάντοτε ἐκατοντάδας λουγγίων, χωρὶς ἑλπίδα νὰ τὰ μετακερδίω ποτὲ ἀπ' αὐτὸν διὰ τῶν ἀριθμητικῶν ὑπολογισμῶν του.

Ἀφοῦ ὁ καταγθὲν εὖτος ἄνθρωπος, κατέστη σταθερὸς εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὡς ἐκ συνθήματος, ἤρχισα μὲν ἐντάμα τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς μου προσετέθη δὲ ὡς βοηθὸς ἐπὶ τέλους καὶ ἡ Ἐλίζα μου, ὡς νὰ μὴν ἦσκει ὁ σύλλογος τῶν κατεργαρέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εὐρισκόμην περικυκλωμένος, διαφθαρέσας καὶ παραζαλισμένη ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν. Προσεκάλεσε λοιπὸν καὶ αὐτὴ ὡς βοηθὸς τῆς, ἐκ τοῦ ἰδίου φύλου τῆς, τὸς ἀξιοτέρας ραδιούργους καὶ καλλωπιστίας, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἡ οἰκία μας κατέστη τὸ θέατρον τῆς ἀταξίας καὶ τῆς σπαταλῆς, τὸ γυμνάσιον ἀθλητῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μαχομένων τίς νὰ παῖξῃ μὲ περισσοτέραν λύσαν. Ἡ αἰθουσά μου παρέγενε ἑτοίμα ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσης ὥρᾳ ἐν διηνεκῇ κυβευτήριον, ἓνα ῥόμβον, ἓν ζατρικίον, τρεῖς τραπέζας πικέτου, μίαν τριανταμίαν, μίαν τοῦ ἐνδεκαμίμου, κατεχομένην συνήθως ἀπὸ τινὰς ἀξιωματικῶν· Οὐσάρους ἀγαπῶντας νὰ καταστρέφονται ἀμοιβαίως μὲ ταχύτητα καὶ εὐκολίαν.

Πρὸς τοῦτους πᾶν ὅτι ἐφέραμεν μεθ' ἡμῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας, εἶον κοσμήματα ἀδαμάντινα, ἐνδύματα πολυτελεῆ κτλ. εὐρέθησαν ὅλα τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ, ἀθλία καὶ χωριάτικα, κατὰ τὴν γνώμην τῶν φιλοκάλων δεσποινῶν τῆς Πρωτευούσης· ἐδέησε λοιπὸν, συνεπεῖα ἐνὸς Ἀρειοπαγίτου συμβουλευτοῦ, νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡλθαμεν γυμνοὶ εἰς Παρίσιους, καὶ ν' ἀνανεώσωμεν τὰς ἱματοθήκας μας, χάνοντες διακόσια τοὺς ἑκατὸν, ἐπὶ ἀδαμάντιν τῆς οἰκογενείας μας, πολλαπλασίας τιμῆς θεωρουμένων, διὰ τὴν μνήμην τῶν ἐνδόξων ὑποκειμένων, τὰ ὅποια ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη τοὺς ἔφερον. Ἡ σύζυγός μου ὅθεν κατέφθειρε καὶ αὐτὴ τὰ χρηστὰ ἦθη τῆς καὶ ἀπέκτησεν ὅσα, ὀλίγον πρότερον ἂν μόνον ἤκουεν, ἤθελε τῆς προξενήσωσι τρόμον· τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας μας εἶχεν ὡς ἀκολούθως· ἔπαιζον εἰς τὸ κατὰλυμα τοῦ θυρωροῦ μου, ἔπαιζον εἰς τὰ οἰνοστάσια μου ἐπὶ τῶν πύθων, ἔκοπτον τριανταμίαν καὶ ἐνδεκάμισον εἰς τὴν αἰθουσαν, καὶ τὸ κυβεῖον ἦτο ἐν πλήρῃ ἐνεργείᾳ εἰς τὸν πρόδομον· ὁ δὲ λοιπὸς ὄχλος τῶν ὑπηρετῶν μου, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον, κατεγίνετο μετὰ ζήλου εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον ἐντὸς τοῦ ὑποστέγου· μόνον περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας ἀπεχωρίζεσθαι σχεδὸν μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἐγὼ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὀλιγωροῦ, ἀλλὰ λυπηροῦ τούτου ἀποχωρισμοῦ, καὶ ἰδιὰ νὰ καταστήσω ἀκαταπαύστους τὰς ἡδονάς μας, μετεχειρίσθην τὰ θέλητρά τῆς γαστρονομίας, εἰσάξας σύστημα κοινοβιακόν. Πᾶς λοιπὸν χαρτοπαίκτης καὶ πᾶσα χαρτοπαίκτρια, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μου, ἀπέλυον τοὺς ὑπνέτας καὶ τὰς ἀμάξας τῶν ἐπὶ ἀπεριόριστῳ χρόνῳ, αὐτοὶ δὲ ἔτρωγαν καὶ ἔπινον δι' ἐξόδων μου καὶ δὲν ἀνεχώρουν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐξῆρταισαν καὶ ἀπὸ τὸ χροσίον μου. Ἡ δὲ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ἀρκετὸς χρόνους· ἀλλ' εἰ πιστώται μου, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς καθημέραν ἤμυνε, καὶ πολλοὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἤδη ἐφωδιασμένοι μὲ

ἐντάλμα συλλήψεως, δὲν ἤργησαν νὰ μὲ εἰδοποιήσωσιν, ἀποσπῶντες τὸ κάλυμμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπέμενα νὰ κρατῶ κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Εἰς τοιαύτην οἰκονομικὴν ἢ μᾶλλον ἀνοικονόμητον κατάστασιν εὐρισκόμενος, καὶ ἐνθ' καιρῷ ἡ δυστυχὴς Ἐλίζα μου, συνέλθοῦσα, ἐδοκίμαζε νὰ εἰσάξῃ κάποιαν τάξιν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἀπομακρύνασα πρῶτῃ τὰς κακὰς τοῦ φύλου τῆς συναναστροφάς, ἐγὼ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν ἄλλος ἐξ ἄλλου· αὐτὴ δὲ ἰδούσα τὸ ἄγριον ὕψος μου, εἰς μάτην ἐπροσπάθησε νὰ μάθῃ τὸ αἶτιον· ὅσον γλυκεῖαι ἦσαν οἱ ἐρωτήσεις τῆς, τόσον αἱ ἀπαντήσεις μου ἦσαν ἄγριαι καὶ μονοσύλλαβοι· ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ μαντεύσῃ καὶ δὲν ἐλάνθανε, ὅτι σφοδρὰ τῆς τύχης καταδρομὴ ἦτο τὸ μόνον αἶτιον· διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐκτὸς τοῦ χρυσίου καὶ τῶν χαρτονομισμάτων ὅσα ἔφερον ἐπάνω μου, ἔχασα χαρτοπαίξων καὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων λόγῳ τιμῆς! Ὅταν δὲ ἡ δυστυχὴς ἔμαθε τὴν καταδρομὴν καὶ τὰ διάφορα περιστατικά, ἡ ἀγγελικὴ καρδιά τῆς, χρεωστῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν ἐρεθίσθη ποσῶς, ἐπεριορίσθη δὲ εἰς μόνον τρυφερὰ παράπονα, ἀλλ' ἐγὼ καὶ αὐτὰ τῆς τὸ δέικοφα εἶπόν· « Ἐλίζα δὲν εἶναι ὥρα παραπονεῖν, οὐδ' ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, οὔριον, ἀπόψε ἀκόμη πρέπει νὰ πληρώσω τὸ ἱερὸν αὐτὸ χρέος, ἡ ἡ τιμὴ μου κινδυνεύει. » Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐσπόγγισα τὰ δάκρυά τῆς, καὶ μὲ ὑποσχέσεις μεταμελείας κατεπράϋνα τὴν σφοδρὰν λύπην τῆς, συνεσκέφθη περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ· βασανισάντες λοιπὸν τὰ παρόντα μέσας μας, καὶ εὐρόντες αὐτὰ ἀδύνατα, κατερύγαμεν εἰς τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ὡς μόνον δυνάμενα ν' ἀπαντήσωσι τὴν λαίλαπα ἧς μᾶς ἠπειλεῖ πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τοῦ σκοποῦ, κατέπεισα τὴν σύζυγόν μου ν' ἀναχωρήσῃ ἡ ἰδία, ἐφωδιασμένη μ' ὅλα τ' ἀπαιτούμενα ἐπίσημα ἔγγραφα, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐδίδα πρὸς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκποιήσῃ μυστικῶς ὅλα τὰ προϊόντα τῶν γαίῶν, τῶν οἰκίων καὶ λοιπῶν κτημάτων μας· ὡς συνοδευτὸν τῆς δὲ προσδιώρισα τὸν Κύριον Βοδύγη, μὲ τὴν μὲν πρὸς αὐτὸν παραγγελίαν, νὰ μεταχειρισθῇ ταχύτητα καὶ μυστικότητα, μάλιστα ἀπέναντι τῶν δύο οἰκογενειῶν μας. Ὁ ἀναγνώστης ἐγγρήγορα θέλει γνωρίσῃ τὸν Κύριον αὐτὸν, ἄνθρωπον δεδουλωμένον ἀκεραϊότητος, ὡς ἐκ τῶν γενναίων καὶ εὐγενῶν πράξεών του, ἐγὼ δὲ δοκιμάζω νὰ περιγράψω ἐν ὀλίγοις τὴν λυπηρὰν σκηνὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μου ἀπὸ τῆς συζύγου μου.

Ἡ δευτέρα ἐγκυμοσύνη τῆς Ἐλίζας μου, οὕσα ἀρκετὰ προχωρημένη (διότι ἤμην ἡδη πατὴρ ἐνὸς υἱοῦ) δὲν ἐπέφερε κἀνένα πρόσκομμα εἰς τὴν γενναίαν ἀπόφασιν τῆς· ὁ κίνδυνος ὅμως, τὸν ὁποῖον ἔτρεχεν ἡ ὑγεία τῆς ὡς ἐκ τῆς ὀδοιπορίας, ἐπροξένησεν εἰς ἐμὲ μεγάλῃ ἀνησυχίᾳ. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπήτησε καὶ ἔλαβε παρ' ἐμοῦ τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἀσεβῶς παρέβην, τοῦ νὰ μὴ παῖξω ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς, καὶ πολὺ μᾶλλον μετὰ τὴν ἀπιστροφὴν τῆς, ἀνεχώρησε συνοδευμένη παρὰ τοῦ Κυρίου Βοδύγη καὶ τῆς θαλαμηπόλου τῆς Παραδίδουσα δὲ τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὸ τέκνον μας, ἀπήτησεν ἐκ νέου καὶ ἔλαβε τοὺς ὄρκους καὶ τὰς ὑποσχέσεις μου, ὅτι δὲν θέλω πράξαι τίποτε ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἱερώς παρακαταθήκης· Ἀλλ' ὦ! πῶσον ἐπιόρκος καὶ ἐγγλῆματις ἐδείχθη μετ' οὐ πολὺ πρὸς τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν! . . .

« Ἡ πρώτη νύξ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας ἤρχιζε δι' ἐμέ τρομακτικῇ ἢ καταβρόχθισι, ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, τῶν εἰσδομάτων μου, ἢ μετ' ὀλίγον διακινδύνευσις τῶν κεφαλαίων μου, τὸ οἰκτρὸν μέλλον τῶν τέκνων μου, ἢ ἐκ πείρας πεποιθῆναι, ὅτι τὸ πάθος μου οὐδὲ στιγμήν ἀναχωρῆς θέλει με δώσει, τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν διαλογισμῶν με κατεδικάζεν ἀνεκκλήτως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς συνειδήσεώς μου. Εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν εὐρισκόμενος ἤκουσα ταρχὴν περὶ τὴν οἰκίαν μου καὶ μετ' ὀλίγον σταμάτημα ἀμαξῶν . . . Τίνες ἦσαν ; Ὁ Κύριος Βυριδιώνης μετὰ τῶν συντρόφων του, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου τὴν ἀναχώρησιν τῆς συζύγου μου, ἤρχετο νὰ με συγκαρῇ, μετὰ τῆς συνοδείας του, διὰ τὴν προσωρινὴν χηρείαν μου, καὶ τὴν ἐλευθεράν ζωὴν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐχόρηγει τὸ αἰνίδιον αὐτὸ περιστατικόν. « Τώρα δυνάμεθα, ἐπρόσθεσεν νὰ ἀφεθῶμεν χωρὶς πρόσκομμα εἰς τὰς ταρπνάς ἐξῆς μας, τώρα θέλομεν ἀπυζημιωθῇ δι' ὅσας ὥρας ἐχάσαμεν ἐπὶ ματαίῳ » Εἰς μάτην διέκοψα τοὺς καταχθονίους αὐτοὺς ἀνθρώπους, διηγηθεὶς τὰ τελευταῖα συμβάντα μου, τὴν υπερβολικὴν λύπην τῆς συζύγου μου, τὴν ἀπόφασιν μου νὰ ἀνταμείψω τὰς θυσίας τῆς, παύων διὰ παντὸς τοῦ νὰ παίζω, τοὺς ἱεροὺς ὅρκους μου, κτλ. Τίποτε δὲν τοὺς συνεκίνησεν . . .

Οἱ μοχθηροὶ ! ἐξαπατήρησαν τὴν τελευταίαν καταστροφὴν μου, ὅπως στρατηγὸς ἤθελεν ὁμιλῆσαι περὶ αἰνιδιαίας προσβολῆς κατὰ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς του, παρουσιάζοντές μου τὴν λαμπρὰν πρόσοψιν ἐκδικήσεως διὰ μιᾶς τακτικῆς μάχης. Δὲν ἤρρησα νὰ δελεασθῶ, ὥς τὸ πιστεύσω ἕκαστος, καὶ ἐνδοθεὶς ἀμέσως, ἕκαστα πρῶτος ἐναρξῆν τοῦ παιχνιδίου, μεταβαλὼν ἀμέσως τὴν αἰθουσάν μου εἰς χαρτοφορεῖον, ὑπὸ τὴν δραστηρίαν διεσφύονσιν τοῦ Λαδαςέτου μου.

Ὁ Βυριδιώνης κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχε καλέσει καὶ εἰσῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁμάδα ἐκ τῶν τολμηρῶν χαρτοφόρων καὶ μετόχων τοῦ Ἀριθμοῦ 413 (1) αὐτοῦ τοῦ περιφήμου καταστήματος, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη ἔστω εἰς αἰώνιον ἀνάθεμα. Με τοιοῦτους λοιπὸν ὁλοῦς καὶ ἀπανθρώπους ἔχων νὰ κάμω τὴν νύκτα ἐκείνην, ἔχασα εἰς ὀλίγας ὥρας παίζων τὴν τριάντα-μίαν, ὅλον τὸ ὑπόλοιπον ἀργύριον τοῦ ταμείου μου, τὴν ὑπαρξιν τοῦ ὁποίου ἀρρόνως εἶχον κρύψει, ἀπὸ τὴν Ἐλίξαν μου ἄλλ' ἡ λύσσα μου δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο, φρενήρης, ὑπεχρέωσα δι' ἐγγράφου μου τὰ ἄπειρα λαμπρὰ σκευὴ καὶ ἐπιπλα τῆς οἰκίας μου, τὰς ἀμαξάς, τοὺς ἵππους ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὁπεῖτα ἔφερον ἐνδύματα, ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν ἐξόψα εἰς τὸ παρὰ τοῦ Βυριδιώνη προητοιμασμένον χάος, ἀποβληθεὶς ἐπὶ τέλους τῆς οἰκίας μου, δυνάμει τοῦ δικαϊώματος αὐτῶν τῶν εἰς χεῖρας τῶν κακούργων εὐρισκομένων ἰδίων μου ὑπογραφῶν αὐτὸς δὲ ὁ ἐξωλέστατος Βυριδιώνης, ὡς ἐκ θαύματος εὐρέθη μεταβεβλημένος εἰς κλητῆρα ἐπιτετραμμένον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς δικαιοσύνης. Ἐγὼ τότε μανιακὸς, ὠρμησά ἐν μέσῳ τῶν αὐτοῦργων τῆς καταστροφῆς μου, προσκαλὼν ἕνα ὅποιονδήποτε διὰ νὰ με δώσῃ λόγον τῶν πράξεών των, ἐπέτυχά δὲ διὰ ὕβριστικῶν προκαλέσεων μονομαχίαν μετὰ τινος Κυρίου Ἐδμόνδου, ταγματάρχου

τοῦ ἱππικοῦ, προσβληθέντος ἀπὸ τὰς προσωπικότητας καὶ τὰς ὕβρεις μου καθ' ὅλης τῆς ὁμάδος, τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸς ἀπέτελει μέρος, ἂν καὶ εἷς τῶν εὐγενῶν καὶ τιμίων χαρτοφόρων μετέδωκεν ὅθεν ἀμέσως ὀπισθεν τοῦ κοιμητηρίου τῆς Μαγδαληνῆς ἐφίρρει. Εἰς μάτην καθ' ὅδον ἐπεκαλέσθη τὸν οὐρανόν, ὅχι νὰ με βοηθήσῃ ἄλλ' ἐγκαταλείψας με, νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν δυστυχῇ ζωὴν μου χάρις, τῆς ὁποίας δὲν ἤξιωθην, καθ' ὅτι διὰ μᾶς διπλῆς βολῆς, ἀποτέλεσμα μᾶλλον τῆς τύχης παρὰ ἐπιτηδεϊότητος ἢ πραγμαλέτης ἐκ μέρους μου, ἐξόψα τὸν ταγματάρχην εἰς τοὺς πόδας μου. Μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ εἶπω ἐν ἑμοί, « ἱδοὺ ἐγώ, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ φονεὺς » ἐσκέφθη ὅτι πρέπει νὰ γενῶ ἀφαντος ἀμέσως· ἐγκαταλείψας λοιπὸν τὸν Κύριον Ἐδμόνδον εἰς τὴν φροντίδα τῶν μαρτύρων, ἐφρόντισα πῶς ν' ἀποφύγω τὰς ἐρεύνας καὶ τοὺς διωγμοὺς τῆς δικαιοσύνης, καταξέσχίζόμενος συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῶν πρὸς τὴν Ἐλίξαν ὁρκῶν μου, προκειμένου μάλιστα τοῦ νὰ με εὐρῇ ἐπιστρέφουσα ἔνοχον περισσοτέρων καὶ ἀπιστευτῶν ἀνυποταγμένων, εἰς τὴν ὁποίαν τὰς δικαίας κατηγορίας ἡ ἐντρομος συνειδήσις μου δὲν ἤθελε δυνῆθαι ν' ἀνόεξη . . . Ναι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλαί αἱ Ἐριννύσες διεφίλονεῖκου ποῖα πρώτη νὰ παράξῃ τὴν καρδίαν μου . . . Δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθῶ, τὰ δάχρυά μου με καταπνίγνυσιν, καὶ μολονδὶ πολλοὶ χρόνοι παρήλθον ἔκτοτε, ὁ πόνος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνάμνησις με προξενεῖ, προτεγγίζει, ἡ μᾶλλον ἐξαφανίζει τὸ διάστημα· ἡ δὲ μνήμη μου ἀρνεῖται τὴν συνδρομὴν τῆς πρὸς τὸν κάλαμόν μου . . . Σταματῶ λοιπὸν μίαν στιγμὴν διὰ ν' ἀναλάβω ἀρχετὰς δυνάμεις, ἀπαιτούμενας πρὸς ἐξιστόρησιν τῶν ἐν τῷ ἀκολουθῶν κεφαλαίῳ.

ΚΕΦ. Ε΄.

« Ἄν ἡ ἱστορία μου αὕτη δὲν παρέχῃ προσόντα αὐστηρὰς ἠθικῆς, κανεὶς ὁμως δὲν δύναται ν' ἀρνήθῃ ὅτι χρησιμεύει ὡς ἱσχυρὸν προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ δλεθρίου πάθους τῆς χαρτοφορίας. Εἶθε ! ὁ εἰς αὐτὸ ὑποκείμενος νὰ ὠρληθῇ ἀπὸ τὴν πιστὴν αὐτὴν ἐκθεσιν τῶν παθημάτων μου ! »

Ἀνυπόμονος εἶναι βέβαια ὁ ἀναγνώστης νὰ μάθῃ ὁποῖον καταφύγιον ἠδυνήθην νὰ εὐρῶ, περὶ τὰς τρεῖς ὥρας τῆς πρωίας εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, χωρὶς χρήματα, ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπηρετάς μου, στερημένος πάσης προστασίας καὶ μὴ ἔχων παρὰ κακούργους διὰ φίλους, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ φονεῦς. Ἐπαλαλαμάων λοιπὸν διὰ ἀναγκασμένους νὰ ἀποφύγω τὰς καταδρομὰς τῆς δικαιοσύνης, ἔφυγα δρομαίως πρὸς τὴν συνοικίαν τῆς Σορβῶνης, φέρων ὑπὸ τὴν μασχάλην μου τὸ ξίφος καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου τὸν υἱόν μου (ζητῶ συνγνώμην ἂν ἡστόχισα ν' ἀναφέρω ὅτι μεταβαίνων εἰς τὸ παθὼν τῆς μονομαχίας, εἶχον διατάξει ἕνα τῶν ὑπηρετῶν νὰ κρατῇ ὀλίγον μακρὰν τῆς θέσεως ἐκείνης τὸ τέκνον μου)· ἐκεῖ σταματήσας εἰς μίαν ἔρημον ὁδόν, ἐκάθησα ἐπὶ λιθίνῳ βάρθρῳ, τρέμων μὴν ἀπεράσῃ νυκτερινὴ περίπολος.

Ἐκεῖ τεταραγμένος, ὅπως ἤμην ἀπὸ τὴν σφοδρὰν σύγκρισιν τῶν ἰδεῶν μου, ἀνέκραξα με φωνὴν ὀχι σιγαλήν. « Ὅποιον τρομερὸν βίραθρον ἤνοιξα ὑπὸ τοὺς πόδας μου ! κατέστρεψα τὴν σύζυγόν μου, τὸ τέκνον

(1) Κατάστημα παντὸς εἶδους τυχερῶν παιχνιδίων, ἐντὸς τῶν Παρισίων, φέρον τὸν Ἀριθμὸν καὶ τίτλον 413.

μου, εἶμαι ὁ φονεὺς των, εἶμαι ὁ δὴμιός των, τί τοὺς ἀρίων κληρονομίαν; . . . Τὴν πενίαν, τὴν αἰτίαν καὶ τὸ κακὸν ὄνομα . . . δὲν ἤθελεν εἶσθαι προκριτότερον ἂν ἐθυσίαζα ἀμέσως τὰ ἀθῶα αὐτὰ ὄντα, χωρὶς νὰ τὰ αναγκάσω νὰ πῶσι τὸ ποτήριον μέχρι τῆς ὑποστάθμης; . . . Εἰς τοιαύτην παράφορον κατάστασιν εὐρισκόμενος, δὲν ἤθνηθην νὰ προσέξω ἂν εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην μόνος ἐγὼ μετὰ τοῦ υἱοῦ μου. Καὶ τῷ ὄντι, μία θυρωρὸς ἡγρύπνει εἰσέτι περιμένουσα τὸν Κύριόν της, ἴσως ἐμμανῆ τινα χαρτοπαικτὴν, ὡς ἐγὼ, εἶχε δὲ σιῇται τὴν προσοχὴν της εἰς τὰς ἐκφράσεις, καὶ ἰβεί τας σπασμωδικὰς κινήσεις τοῦ βραχιονόσ μου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσφιγγα ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸ ἀγαπητὸν τέκνον, καθὼς καὶ τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην μου ξίφος· ὑπολαβοῦσα δὲ τὰς διακκομμένας ἐκφράσεις μου, ὡς πρόδρομον μελετουμένου ἀνοσιουργήματος, καὶ ἔντρομος γενομένη ἀπέναντι τῆς ἰδέας αὐτοχειρίσεως, ἡ φόνου, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας της, ἤρχισε, μεγάλη τῇ φωνῇ, νὰ ἐπικαλῆται βοήθειαν κατὰ τοῦ φονεῶς. Εἰς τὰς ἀγρίας φωνάς της τὸ αἷμά μου ἐπάγωσε, τὸ δὲ δυστυχὲς τέκνον μου ἔμεινεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὡς κεραυνόπληκτον. . . Ἀλλ' ὁ μέγας κίνδυνος, τὸν ὅποιον ἐτρεχον, μ' ἔφραγεν εἰς συναισθητήν, καὶ συνάψας ὅλας τὰς δυνάμεις μου, ἐτρέπην εἰς φυγὴν διευθυνόμενος ὅπισθεν τοῦ Πανθέου. Ἐκεῖ ἔθεσα ἐπὶ τῆς γῆς τὸ πολυτίμον φορτίον μου καὶ συνεχάρην ἑμαυτὸν διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου. Ἐνῶ δὲ ἐκλίνα γόνυ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ Ναοῦ πρὸς εὐχαριστίαν, προσκαλέσας καὶ τὸ τέκνον μου νὰ με μιμηθῇ, ἡσθάνην, τότε μόνον, ὅτι ἐλησμόνησα ἐπὶ τοῦ λιθίνου δάθρου τοῦ ξίφος μου βαμμένον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ταγματάρχου καὶ φέρον τὴν μονογραφίην μου· τοιοῦτον πιστήριον ἤθελε βεβαίως εὐκόλυνε τὰς ἐρεῦνας τῆς δικαιοσύνης, ἔπειτα λοιπὸν ἐκ νέου εἰς σφοδρὸν ἀγῶνα, διαλογιζόμενος τὰς ἐπικινδύνους συνεπειὰς τῆς λήθης μου, ἂν δέ τις προσθέσῃ εἰς αὐτὰ τὰ θενά μου, τοὺς κόπους, τὴν αὐγνίαν, τὴν ἑλληϊνὴν παντὸς αὐλοῦ, ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ Πανθέου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκοιτόμην, κρατῶν εἰς τὴν ἀγκάλην μου ἀναισθητὸν τὸ τέκνον μου, τότε μόνον δυνατόν· νὰ εἰκάσῃ ἀρκούντως τὴν ἑλευθέρην κατάστασιν μου, καὶ νὰ συλλάβῃ τὴν ἀνωτέραν ἀντιπαθειαν κατὰ τῆς χαρτοπορίας, μόνῃς ὅλων τῶν δυστυχημάτων μου ἀφορμῆς.

Ἐν τούτοις ἐκάστη στιγμή παρερχομένη ἤρξανε τὸν κίνδυνόν μου, παραλείψας λοιπὸν πάντα ἄλλον λογισμὸν καὶ ἄρας ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ μου τὸ τέκνον μου ἐπροχώρησα· θάσας δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Κλουνη, ἐσταμάτησα ἀπέναντι ξενοδοχείου, ὅπου ἀπεράσισα νὰ καταλύσω πρὸς ὕδαν. Τὸ αὐτόμὸν μου, τὰ πολυτελῆ ἐνδύματά μου, τὸ εὐγενὲς ἦθος τοῦ τέκνου μου, μ' ἐτίσταινον ἀρκετὰ πρὸς τὴν Κυρίαν Βερνόλδου, οὕτως ὡνομάζετο ἡ ξενοδόχος, ἐκτός δὲ τούτων, αἶμα καὶ δὲν ἔφερον ἀργύριον, εἶχον ὅμως μέσα τινα πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν καταπιγνύουσάν ἀναγκῶν μου, εἶον μίαν εἰκόνα τῆς Ἐλίζης μου κεκοσμημένην μὲ ἀδάμαντας, τὴν ὁποίαν ἔφερον πάντοτε κρεμασμένην ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ ἕως τῆς ὥρας ἐκείνης ἐλευθέραν τῶν προσβολῶν τῆς χαρτοπορίας· ἐν θακτυλιδίῳ καὶ μίαν βελώνην ἀμφοτέρω ἀδάμαντινα, τὰ ὁποῖα διέφυγον ἐπίσης τὴν χαρτομανίαν μου, εὐρεθέντα ἐντὸς θήκης ἐκ δέρματος πρᾶσιου καὶ κατὰ τύχην ἐρρίμμένα

πρὸ καιροῦ εἰς ἐν τῶν πλαγίων θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου μου· προσέτι ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον, τὸ ὅποιον ἔφερον ὁ υἱός μου, ὡς ὄφρον τοῦ ἀναδόχου του, διαφυγόν καὶ τοῦτο τὴν καταδρομὴν τοῦ φάντε, διότι δὲν τὸ ἐνθυμήθην τὰς ὥρας ἐκείνας, καθ' ἃς καὶ τὰ ἴδια ἐνδύματά μου ὑπεχρέωσα. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἡδύναντο ν' ἀποφύγωσι καὶ τὴν εἰς τὸ ταμειοτήριον μετ' οὐ πολὺ κατάθεσιν των; Λέγω λοιπὸν ἐκ προοιμίου ὅτι κατὰ πρῶτον ἐπώλησα τὴν βελώνην πρὸς ἓνα Ἑβραῖον, τὸ ἀντίτιμον τῆς ὁποίας ἐμελλε δῆθεν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς πληρωμὴν τροφῆς ἐμοῦ καὶ τοῦ τέκνου μου μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς συζύγου μου.

Μετὰ τὰς πρώτας δὲ φιλοφρονήσεις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ξενοδόχου ἀπεσιρήην, προσποιούμενος δι' ἀπατηλῶν περιστροφῶν ὅτι κατέβαινα ἀπὸ δημοσίαν τινα ἄμαξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον μείνει τὰ κιδιώτιά μου, τὰ ὁποῖα, ἐπρόσθετα, ἐμελλον νὰ μοι φέρωσιν ἐντὸς τῆς ἡμέρας· πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ ἐπλάσα καταλήλον μῦθον, καὶ πρὸς αἰτιολογίαν τοῦ ὕψους μου, ἂν εἶχ' τι παράξενον εἰς τὰ ὄμματα τῆς Κυρίας Βερνόλδου· ἄλλως τε ὀλίγον μ' ἐμελλε μέχρι τίνος ἐθίδεν αὐτῇ πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, προθέμενος νὰ τοῖς πληρώσω ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐν μηνιαῖον. Εἰσῆλθον ἐπομένως εἰς τὸ προσδιωρισμένον δωμάτιον, καὶ ἐσπεύσα νὰ ἐκδύσω τὸν ἀγαπητὸν μου Ἀδόλφον (εὐτὺς ὀνομάζετο τὸ τέκνον μου) τοῦ ὁποίου ἡ τρυφερά ηλικία ἀπῆιτε, πρὸ παντὸς ἄλλου, τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ὕπνου· ἐπεκαλέσθην ἀκολούθως καὶ ἐγὼ τὸ τόσον ἀγαθοποιὸν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς αὐτὸ δώρημα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξιώθην. «Κακοῦργος ἀνάπαυσιν δὲν ἀπολαμβάνει» ὀλιγώτερον ἀκόμη χαρτοφῆρος, λέγω ἐγὼ, καὶ τὸ λέγω ἐκ πείρας· μὴ δυνάμενος λοιπὸν νὰ εὕρω στιγμήν ἡσυχίας ἐδόθην εἰς σχεδίων λογισμούς. . . Ἐκάστος ἀπὸ καλὸςύνῃν του κινούμενος, θέλει ὑποθέσει ὅτι τὰ σχέδιά μου ἀπέβλεπον τὴν διόρθωσιν τοῦ παρελθόντος, τὴν γενικὴν ἀναμόρφωσιν μου, καὶ τὴν σταθερὰν ἐπανόδον μου πρὸς τὴν ἀρετὴν. Ἀλλ', ὦ ἀναγνώστα! διατί νὰ μὲ γνωρίσῃς τόσον ὀλίγον ἐνῶ ἀρκετὰ περὶ ἐμοῦ μέχρι τοῦδε σ' ἐδιγγῆθην! Ἀν' ὑποθέτης ὅτι ἐκ γενετῆς χαρτοπαίκτης, εἶναι ἐπιδεκτικὸς μαθημάτων ἐξ ὧσιν ἔπαθε, ἀπατάσαι, καὶ ἰδοὺ σοὶ φέρω παράδειγμα τὸν ἑαυτὸν μου, ἰδοὺ σοὶ ἐκθέτω τ' ἀληθὲς σχέδιά μου, τὰ ὁποῖα ἀμέσως ἐδῶλον εἰς ἐνέργειαν.

Ἀρπάσας τὸ ὠρολόγιον τοῦ υἱοῦ μου, ἐνῶ ἐκοιμάτο καὶ ἐφωδιασμένος μὲ τοὺς ἀδάμαντάς μου, ἐξῆλθον λαθρα, φέρων μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ κλειδίον τοῦωματίου· εἰς ὀλίγας δὲ στιγμὰς, ἀνταλλάξας τοὺς θησαυρούς μου μὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον, ἐνόμισα ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ὡς καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εὐπορίας μου, καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν, ἐξεφώνησα «μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἡ μικροψυχία, ὁ νικημένος εἰς πόλεμον διὰ πολέμου νικᾷ, ἡ δὲ νίκη διὰ τέλματος ἀποκτάται.» ἢ το περίπου μισσημέρια, ὅτε ἀπευθύνας εἰς ἑμαυτὸν τὰ ἀνωτέρω σοφὰ παραγγέλματα, ἐδάδισα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἀριθμὸν 413, πεπεισμένος, ὡς ἐκ προαισθήματος, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς, ὁ διὰ τῶσας οἰκογενεῖας ὀλέθριος, ἐμελλεν αὐτὸς νὰ ἐπανορθώσῃ ἐν ἐμοὶ τὰ παρελθόντα σφάλματά μου, καὶ μάλιστα τὰ τῆς τελευταίας νυκτός, καὶ διὰ τῆς ἰδικῆς του ἀπεφυχίας νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν ἐπανόδον μου πρὸς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου ἡ Ἐλίζα μου ἐπανερχομένη ἐδύνατο νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ οὐδὲ ἴχνος τῆς κατατροφῆς μου.

Ἄμα εὐθὺς εἰς τὸ περιδόντον αὐτὸ κατὰστημα, ἀνέβην θροναίως τὴν μεγάλην κλίμακα, χωρὶς ποσῶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς ἐκεῖ περιφερομένας νύμφας, τὰς ἱερεῖας τοῦ ναοῦ, ὁμοίας μὲ τὰς μυθολογουμένας Σηρείνας. Νεώτης, δὲ ὁλοκλήρους μῆνης εἰς ἀχανὲς πέλαγος περιπλανώμενος καὶ ἀπὸ τοῦ ὑψηλότερου ἱστίου τοῦ πλοίου, ἄλλω ναύτου τὴν γλυκεῖαν φωνήν, Ἡ! Ἄ κοῦμή! ἐραστὴς τὴν ἐρωμένην του μετὰ πολυετὴ ἀποχωρισμὸν ἀνευρίσκων! αἰχμάλωτος ἐπὶ δέκα ἔτη εἰς τὰ βῆθη τῆς Σιδηρίας ἑρριμμένος, τῆς γλυκεῖας πατρίδος του τὸ ἔδαφος πατῶν χαμερπῆς αὐλικῆς, ἄλλον χαμερπεότερον ἀντίπαλόν του δι' ἀποπομπῆς ἐκδικούμενος, ὅλων τῶν ἰσοῦστων ἢ τέρφος καὶ εὐφροσύνης δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ οὐδὲ μὲ τὸ ἥμισυ τῆς φρενητικῆς συγκινήσεως ἐκ συστήματος χαρτοπαικίου τινὸς πρὸ πολλοῦ στερουμένου τὰ ἀγαπητά του χαρτοπαιγνία καὶ διὰ μιᾶς εὐρίσκοντος τὰ πάντα, ἐκυτὸν δὲ ἐλεύθερον νὰ κάμῃ χρῆσιν κατὰ κόρον. Ὁμολογῶ ὅτι μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ μακελεῖον αὐτὸ, δὲν ἤδυνθηθην νὰ κρατήσω τὴν ὀρμητικὴν παραφορὰν τῆς ἀπανθρώπου χαρᾶς μου! Τρεῖς στοίχοι χαρτοφόρων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας περιεκύκλωναν τοὺς λειτουργούς καὶ τὸν ἀρχιλειτουργόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀτάραχος φυσιογμία καὶ ἡ ἀπάθεια εἰς τὰς ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας ἐφαίνοντο λέγουσαι πρὸς ἅπαντας τοὺς παριεστώτας. « Μιμηθῆτε ἐμεῖ, ἐστὲ ἀτάραχοι καὶ ὅταν κερδίζετε καὶ ὅταν χάνετε » ἀλλὰ πολλοὶ κωφοὶ καὶ τυφλοὶ πρὸς τὸ Στωϊκὸν παράδειγμά του, μακρὰν τοῦ νὰ ὑποκρίψουν τὴν λύσαν των, σπασμωδίζοντες ἀλλοκότως κατὰ πάσαν ἐπιτυχίαν καὶ ἀποτυχίαν, κατεστάνοντο ἄξιοι τοῦ ἀξιοτέρου ζωγραφικοῦ καλὰμου. Ἐπεθύμουν νὰ εἰκονίσω ἑνταῦθα τινὰ πρόσωπα αὐτῆς τῆς ὁμηγύρεως, ἀλλ' ἡ πιστὴ εἰκὼν τῶν ἀτομικῶν μου παραφορῶν, εἶναι νομίζω ἀρκετὴ νὰ προσεξηγήσῃ τρόπον καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς φράγμα ἰσχυρὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς θεοφιλίας χαρισφορίας, ἥτις ἀρχίζει συνήθως ὡς μέσον διασκεδάσεως. Ἐπανέρχομαι λοιπὸν εἰς τὴν ἱστορίαν μου, ἀναμνησκόμενος δι' ἐκ τῆς ἐκπονήσεως τῶν τελευταίων θησαυρῶν μου, ἀπέκτησα ἑκατὸν λουγγία, καὶ μ' αὐτὰ ἐνδιέτριψα χάνων καὶ κερδίζων ἀλληλοδιαδόχως διὰ πολλὰς ὥρας, ἐπὶ τέλους δὲ εὐτύχησα νὰ τὰ πηλαπλαισίσω· ἀλλ' ἡ θηριώδης ἀπελπισία μου ἔμενεν ἀκόρεστος καὶ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω ἔχασα καὶ τὰ κέρδη καὶ τὰ κεφάλαια.

Οἱ πόδες μου αὐτομάτως μ' ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν μου, εὐρὼν δὲ κλεισμένην τὴν θύραν τοῦ βωμολογίου μου, τότε μόνον συνήλθον, καὶ τότε μόνον ἐνθυμήθην, ὅτι εἶχον ἀφήσει κατὰ κλειστον τὸ δυστυχὲς τέκνον μου καταδικασμένον εἰς βίαιον ὕπνον καὶ εἰς ὀδυνηρὰν νηστείαν Ὡ τῆς ὠμότητος! Ὡ τῆς θηριωδίας! Ὡ τῆς ἀπανθρωπείας μου! ἀνεφώνησα. Τὸ δὲ τέκνον μου ἐντρομόν μὲ διασκεομένην φωνὴν μ' ἐζήτηε συγχώρησιν ἀπὸ ἐξ ἀγνοίας κατὰστῆ ἀξίον τῆς ποινῆς . . . πλάσμα ἀγαθόν! εἶθε ὁ πολλῶν ἀδικιῶν ἔνοχος πατήρ σου, νὰ ἦτον αὐτὸς τοιαύτης ποινῆς ἄξιος! καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὸ κατέβρεχον μὲ τὰ πικρὰ δάκρυά μου.

« Μὴ κλαῖτε, μὴ κλαῖτε Πάτερ μου, περιτυλίссον τοὺς τρυφεροὺς βραχίονάς σου περὶ τὸν τράχηλόν μου, μ' ἔλαγε τὸ ἀτυχὲς τέκνον, ἡ μήτηρ μου θέλει ἐπανέλθῃ ἀγρήγορα, καὶ αὐτὴ θέλει μὰς ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν ὠραίαν οἰκίαν μας » Ἀξίεραστον τέκνον! ὁ ὕψιστος θεὸς προφυλάξῃ σε ἀπὸ τοῦ πατρὸς σου τὰς κακίας,

εἶπον ἐν ἑαυτῷ . . . Φθάσασα δὲ ἡ Κυρία Βερτόλδου, μὰς ἀνῆγγαίλλε τὸ πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἀγαπητὸς μου Ἀδόλφος ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, ἐγὼ δὲ πρὸς συντροφίαν τοῦ υἱοῦ μου, μόλις εἶχον γευθῇ μικρὸν τι, ὅτε ἤκουσα ταραχὴν θροναίως διαβαίνουσης ἀμάξης, προσελθὼν δὲ εἰς τὸ παράθυρον εἶδον αὐτὴν σταματημένην ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ Ξενοδοχείου καὶ μικρὸν τι προσέξας ἔμεινα ἐκπληκτος, ἀναγνωρίσας εὐκρινῶς τὴν φωνὴν τῆς Ἐλίζας μου, τότε μεθυμένος ἀπὸ χαρᾶν, ἀν καὶ μεμιγμένην μὲ τοσαύτας πικρίας, ὡς ἀσπράτῃ ἐπέτασα, καὶ εὐρέθην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Οὐδεμία ἐκ μέρους τῆς ἐπιπληξίς, οὐδεμία διδαχὴ, πάντοτε ἀγγελοῦς τῆς ψυχῆς ἡ Ἐλίζα μου! ἀλλὰ πῶς ἀνεκάλυψε τὸ καταφύγιόν μου τοσοῦτον ἀπέχον τῆς οἰκίας; Τὸ ἀκόλουθον κεφάλαιον θέλει δόσῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην τὰς περὶ τούτου ἀναγκαῖας διασαφήσεις, καθὼς καὶ τὰς νέας πρὸς τὴν Ἐλίζαν ἀχαριστίας μου. (ἀκολουθεῖ.)

Η ΠΑΚΙΤΑ

Ο ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΥΑΝ.

Α'.

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, χλοαίε, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ὡς ὠραία τις βασίς Νορμανδικῆ, ἡ μικρὰ κοιλὰς τῆς Δαρνέτης, διαβροχόμενη ὑπὸ ἀφροβολουμένων ῥυακῶν, σκιαζομένη ὑπὸ αἰγείρων καὶ διεσπαρμένη ὑπὸ λευκῶν οἰκειῶν ἐν μέσῳ χλοερᾶς θάας ἀνεγειγερμένων. Ἐκατὸν λεύγας μακρὰν μεγάλης τινὸς πδεως, ἐντὸς τῶν Πειρηναίων, ἡ τοῦ Ἰούρα, κειμένη ἡ κοιλὰς τῆς Δαρνετάλ εἶναι διατριβὴ ἡδονικωτάτῃ ζωγράφων καὶ ποιητῶν, ἐν δὲ χιλιόμετρον μακρὰν τοῦ Ῥουὰν εἶναι ἡ διαμονὴ τῶν βιομηχανῶν. Τὰ πάντα μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ταπεινοῦ χωριτρίου, ἀποπνέουσι τὴν ποίησιν ἐκείνην τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ αἵματός, ἅτινα ἔχουσι πλειότεραν ἄξιαν, ἢ τὰ ὄνειροπωλήματα τῶν ζηλωτῶν τοῦ Σοφοκλέους καὶ Ἐυρυπίδου, τοῦ Ὀμήρου ἢ τοῦ Ἡσιόδου. Ἐνῷ τὸ φῶς λευκαίνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς κορυφὰς τῶν ὄροσπεδιων, πόσον ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀκόμη σκοτεινός, πόσον ἡ χλὴν τῶν δένδρων καὶ τῶν λειβαδιῶν φαίνεται ἀμαυρά, αὐτὰ ὁροσερὰ ἐλαύνει τὴν ὁμίχλην, ἥς τὰ ἀργυρὰ καὶ αἰτμώδη κύματα κυλίσονται βραδέως ἐν τῇ πέλει. Καθ' ὅσον ὁ ἀῆρ διώκει τὰ κύματα ταῦτα, αἱ κορυφαὶ τῶν ἐργοστασίων αἱ ἐξέχουσται καὶ ἐρυθρῶδεις καπνοδόχοι ἐμφανίζονται ἀλληλοδιαδόχως. Δὲν εἶναι ἀκόμη ἡμέρα, καὶ τὰ κωδωνοστάσια τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων ἀντηχοῦσι, καλοῦντα διὰ τῆς ἀργυρορήσου αὐτῶν φωνῆς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐργασίαν. Μετ' ὀλίγον οἱ ἐργάται οὗτοι, οἵτινες πορεύονται ἐν σιωπῇ καὶ εἰς τὴν σκίαν πρὸς τὸ ἐργοστάσιον, τὰ παιδία